

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မန္တလေးတိုင်း

အခန်း (၁)

ဥယျာဉ်မှူးတွေဟာ

ပန်းတွေကို ဖူးပွင့်လာအောင် ဖန်တီးနိုင်ကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့

ပန်းတွေကိုတော့

ရနံ့ထည့်ပေးဖို့ မစွမ်းသာကြပါဘူး။

အဲဒီလိုပါပဲ ...

ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားဆိုတာ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ချစ်တတ်စေတယ်

တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို

ချစ်တတ်လာအောင် စွမ်းနိုင်ဖို့

ခဲယဉ်းပါတယ်။

အဲဒီထက် အခဲယဉ်ဆုံးကိစ္စကတော့

ချစ်တတ်ပြီးသား နှလုံးသားကို

ပိုပြီး ပိုပြီး ချစ်တတ်လာအောင်

ဖန်တီးနိုင်ဖို့ ကိစ္စပါ။

ကဲ ... ဒါလေးများ လွယ်လွယ်လေးပါလို့

ပြောချင်သေးလား။

မဟုတ်သေးဘူး ကျွန်တော်ပြောတဲ့

ချစ်တတ်ပြီးသား နှလုံးသားဆိုတာ

တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတဲ့ နှလုံးသားက

ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပြောင်းချစ်လာဖို့ ဆိုလိုတာ

ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ...

လွယ်ပျဲမလား ပရီသတ်ကြီး။

တကယ်တော့ လူတိုင်းထံမှာ

အချစ်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုစီ ရှိကြတယ်ဗျ

ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို

ချစ်သူရှိပြီးသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်

နောက်ကျမှ တွေ့ဆုံခဲ့ရပေမယ့်

ချစ်ဖို့ အခွင့်အရေးကတော့

အပြည့်အဝရှိတယ် မဟုတ်လား

ပြီးတော့ ကြားဖူးမှာ ပါ

အချစ်နဲ့ စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးတဲ့

ကဲ ... ဘော်ဒါတို့

မင်းတို့ ရော အချစ်ကို ဘယ်လိုအသုံးပြုကြမှာ လဲ။

* * * * *

ရင်ခွင်ခေါင်းစဉ်.....အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲ

အချိန်.....နံနက်(၉)နာရီကျော်

(ခန့်မှန်း)

နေရာ.....ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရှေ့

ကားလက်မှတ်အရောင်းဆိုင်

ခံစားမှု.....တစ်မျိုးလေးပဲ

(ပြန်ပြောပြဖို့ တော်တော်ခက်တယ်)

* * * * *

(၁)

“ရေစက်”ဟူသော စကားကို လူတော်တော်များများ ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ လည်း အဲဒီစကားကို ခဏ ခဏ ကြားဖူးကာ မစိမ်းလှချေ။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်လျှင် အဲဒီ “ရေစက်” ဟူသောစကားဟာ တော်တော်အဓိပ္ပာယ်ရှိလျက် နက်ရှိုင်းသည် ဟု သူ ထင်သည်။ ဒီကမ္ဘာကြီး ပေါ်မှာ လူတွေအများကြီး နေထိုင်ကြလျက် အဲဒီထဲကမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သာမန်ခင်မင်တာ၊ သာမန်ထက် ပိုခင်မင်တာ ပတ်သက်ကျတာတွေဟာ ရေစက်ကြောင့်များ ဖြစ်လေမလား။

ဟိုးအရင်တုန်းက မသိခဲ့ကြ၊ မတွေ့ခဲ့ကြဘဲ နောက်များကျမှ တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ကြတာဟာ ရေစက် က အဲဒီအချိန်ကျမှ အချိန်ကျလာလို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် အစောပိုင်းက တွေ့ဆုံချစ်ကြည်ခဲ့ကြပါလျက်နဲ့ နောက်ကျ

မှ ခွဲခွာဝေးလွင့်သွားရတာ ရေစက်နည်းခဲ့ကြလို့ များ လား။

(ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ်တကယ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူနဲ့ ရေစက်အများကြီးပါ အောင် ရေတွင်း ရေကန်တွေ အများကြီးလှူရမှာ လား၊ ဒါဆိုရင် ရေတွင်းရေကန်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တောင်လှူခဲ့တဲ့ အာသောကမင်းကြီးဟာ ချစ်သူတွေနဲ့ ရေစက်အကြာကြီး တွေ့ဆုံခွင့်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်) ... စသဖြင့် သူဟာ အဲဒီ “ရေစက်”ဟူသော ဝေါဟာရရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခပ်နက်နက် တွေးနေခဲ့မိ သည် မှာ သူမနဲ့ တွေ့ဆုံရမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ အဲဒီနေ့က သူသည် ရန်ကုန်ကနေ၍ မန္တလေးကို ပြန်ဖို့ ရာ အတွက် ကားလက်မှတ်ကို ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရဲ့ ရှေ့ Express ကားလက်မှတ်များ ရောင်းသောနေရာမှာ ကားလက်မှတ်သွားဝယ်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန်ကို ပတ်စ်ပို့ကိစ္စတစ်ခုအတွက်လာကာ ရန်ကုန်က အမျိုး တွေအိမ်မှာ တည်းခိုခဲ့ရသောသူသည် အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်တာနှင့် တစ်ရက်တောင်နေဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ ကားလက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ချက်ချင်းစီစဉ်တော့တာပဲဖြစ်သည် ။

ဆောင်းမဝင်ခင်တည်းက ရန်ကုန်ကို ရောက်နေခဲ့သောသူသည် ဆောင်းဝင်သောအခါမှာ လည်း ဆောင်းရဲ့ အရသာကို ပီပီပြင်ပြင် ပြန်ပြေးချင်နေပြီဖြစ်သည် ။ ဒီအချိန်ဟာ ဒီဇင်ဘာ ဟောလီးဒေး အချိန်အခါမို့ ကားလက်မှတ်၊ ရထားလက်မှတ်တွေဟာလည်း အတိုင်းထက်အလွန် ကျပ်နေလေရာ သူသည် အင်မတန်ကို ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကားလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ရရှိလိုက်သည် ။

သူက ခရီးသွားလျှင် နှစ်ယောက်ခုံကိုဝယ်ကာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စီးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည် ။ သူ့ဘေးနားက လူပါလျှင် သူ မစီးတတ်ချေ။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ နှစ်ယောက်ခုံလက်မှတ်ရတာ သူ တော်

တော်ကံကောင်းသည် ဟု ပြောရလေမည်။

သူ့အတွက် လက်မှတ်ဖြတ်နေစဉ်မှာ ပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လက်မှတ်ရောင်းကောင်တာ သို့ ရောက်လာကာ ...

“မန္တလေးလက်မှတ် ဖြတ်ချင်လို့ ပါ”

အဲဒီအသံကို ကြားသည် အထိ သူက လှည့်မကြည့်မိသေးချေ။

လက်မှတ်များ ကျပ်နေချိန်မို့ သူ့မှတ်ပုံတင်ကတ်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ကာ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကို ရေးသွင်းနေသော အရောင်းစာရေး အမျိုးသမီးသည် လည်း လက်မှတ်လာဝယ်သော မိန်းကလေးကို မော့ မကြည့်အားသေးပဲ ...

“မန္တလေးလက်မှတ်က ဒီဇင်ဘာလကုန်အထိ ကုန်သွားပြီ ညီမ”

“ဟယ်”

သူမထံမှ ဟယ်ဟူသော စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာတော့မှ သူက အသာငဲ့ကြည့်

မိသည် ။ သူကြည့်တာကို သူမက မသိပါ။ မျက်ခုံးနှစ်ခုကိုရှုံ့ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်မဲ့နေသော ပုံစံသည် သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်ကာ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည် ။

“ဟယ် ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ”

သူမက ညည်းညူသည် ။ ကားလက်မှတ်ရောင်းသော အမျိုးသမီးက သူ့ကို လက်မှတ်တစ်စောင် ကမ်းပေးကာ စကားဆက်ပြောသည် ။

“ရော့ ... မောင်လေး၊ ခုံနံပါတ် (၁၅) (၁၆)။ တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတော့ တစ်စောင်တည်းပဲ ပေါင်းရေးလိုက်တယ်နော်”

“ဪ ... ရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကျလဲ အစ်မ”

“နှစ်သောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏလေး”

သူက ကားလက်မှတ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်ရင်းမှ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ကပ်ထဲမှ ဝေါလက်ကို ဆွဲယူကာ ပိုက်ဆံထုတ်ရေနေမိသည်။ ။ အခြေအနေကို ဘေးကနေ၍ အကဲခတ်နေဟန်တူသော သူမသည် သူတစ်ယောက်တည်း လက်မှတ်နှစ်ခုဝယ်ထားတာကို ရိပ်မိသွားဟန်တူသည်။ ။

သူ့ကိုတစ်လှည့် လက်မှတ်ကိုတစ်လှည့် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေတာကို ပိုက်ဆံရေတွက်ရင်းမှ သူကလည်း လှမ်းမြင်လို့ နေသည်။ ။

(အဲဒါကတော့ မိန်းကလေးတွေလိုပဲ သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေဟာ ဘယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကို ခိုးကြည့်နေလည်း လုံးဝရိပ်မိပါသည်။ ။ မိန်းကလေးတွေ သတိထား) သူက ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း တစ်ထောင်တန်အရွက်နှစ်ဆယ်ကို လိုတာထက် ပိုကြာအောင် အချိန်ဆွဲ ရေပြီးမှ ကောင်တာပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ ။ ဟိုအမျိုးသမီးက ကောက်ရေနေချိန်မှာ သူမက (သူ ထင်သည့် အတိုင်း)စကားစ၍ လာလေသည်။ ။

“ဒီမှာ ”

သူက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ပုံစံမျိုးဖြင့် သူမကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသော မျက်ဝန်း များ သည် အရည်တဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ တောက်ပနေကြသည်။ ။ မျက်နှာအနေအထား အတော်အဆင်ပြေသော ကောင်မလေးသည် အားနာအပြုံးလေးစွက်လျက် ...

“ဟိုလေ ... ခင်ဗျားက တစ်ယောက်တည်းနဲ့ နှစ်ခုဝယ်ထားတာလား

ဟင်”

သူက ခင်ဗျားဟူသော အပြောကြောင့် မျက်ခုံးပင့်သွားရသည်။ ဒါဖြင့်ရင် သူမက သေချာသလောက် မန္တလေးသူပေါ့။ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကို အလည်သွားမယ့်သူ မဟုတ်ဘဲ သူ့လိုပဲ အိမ်ပြန်မယ့် သူ တစ်ဦးပဲလား။

သူက စဉ်းစားရင်းမှ နေ၍ ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်လျှင် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာက အား တက်သရောဖြင့် ဝင်းပ၍ သွားလေသည်။

“ဟယ် ... ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြန်ရောင်းပါလား”

“အာ ... ကျွန်တော် မှောင်ခို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဟာ ... အဲဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ... ကျွန်တော်က အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေ လို့ ပါ ...”

လက်မှတ်တွေကလည်း ဟောလီးဒေးရက်ရှည်ကြီးရှိတော့ ဘယ်လိုမှ ဝယ်မရဘဲ ကျပ်နေလို့ ပါ။ ကြားခုံတွေတောင် မရတော့ဘူး ဖြစ်နေတာမို့ ခင်ဗျား တတ်နိုင်ရင် ကူညီပါလားဟင်”

“အင်း”

သူက ခေါင်းကုတ်နေမိလျှင် သူမက မျှော်လင့်သောမျက်ဝန်းများ ဖြင့် ရပ်ငေးကာနေသည်။ သူမ ပြောတာကတော့ တကယ်ကို ဟုတ်သည်။ ဒီအချိန်မှာ ရထားလက်မှတ်ရော ကားလက်မှတ်ရော ဘာမှ မရတော့ပေ။ ခရီးသွားဖို့ အစီအစဉ်ချထားပြီးသားလူတွေက အားလုံး ကြိုဝယ်ထားကြသဖြင့် အရေးပေါ် ကိစ္စဖြင့် ချက်ချင်းထသွားရမည့် လူများမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်များ ၌ လက်မှတ်အခက်အခဲကို တော်

တော်တွေ့ရတတ်လေသည်။ ။

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ သူကလည်း တစ်ခုတည်းနဲ့ ထိုင်ရတာ သိပ်မလွတ်လပ်။ နှစ်ခုကို ခွဲထိုင်ကာ ပိုးလိုးပက်လက်အိပ်ရင်း ကားစီးသွားတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် တော်တော်ပဲ စဉ်းစားရကျပ်လို့ နေသည်။ ။ လှတ ပတမိန်းကလေးတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်းတာတောင် ခေါင်းကုတ်အကြံအစဉ်အတိုင်းနဲ့ သူ့ကို ကောင်မလေးကလည်း ပိုပြီး အထင်ကြီး စိတ်ချလာဟန်တူသည်။ ။ ဆက်ပြီး ပင့်ပေးကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ့်ကို အရေးကြီးနေလို့ ပါ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်ချင်လို့ နှစ်ခုဝယ်ထားတာကိုလည်း နားလည်ပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့လေ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ...”

သူမ ဆက်မပြောမီ သူက လက်ကာပြလိုက်သည်။ ။

“သဘောပေါက်တယ်၊ ခင်ဗျားက မန္တလေးသူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မန္တလေးကပါ”

“အိုကေ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်”

သူ့အပြောကို သူမက Close up သွားတိုက်ဆေးဖြင့် တိုက်ထားဟန်တူသော သွားသုံးဆယ့်နှစ် ချောင်းလုံး ဖော်ထုတ်ပြကာ ဂုဏ်ပြုတင်ဆက်ပါသည်။ ။ ရယ်ချလိုက်တော့မှ ပင် အခုနက မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိခဲ့သော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ၊ စိတ်ရှုပ်သည့် အရိပ်သဏ္ဌာန်များ သည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ပေါက်ထွက်သွားလျက် အလှပဆုံးမျက်နှာလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လို့ လာသည်။ ။ အခုနက မျက်နှာနဲ့ တော့ ဘာမှ မဆိုင်တော့။ အခုမြင်တွေ့နေရသော ပကတိပင်ကိုမျက်နှာလေးဟာ သူ့ရင်ကို တစ်မျိုးပဲ ဖြ

စံစေသည်။

ကြည့်စမ်း ... ဒီမျက်နှာလေးနဲ့ အတူ သူဟာ တစ်ညလုံးလုံး ခရီးအတူသွားရမှာ တဲ့။

ဘယ်လောက်များ ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးတစ်ခုဖြစ်မှာ ပါလိမ့်။

(ဒီလိုညတိုင်း ... ငါနဲ့ မင်း ... အတူဆုံတွေ့ခွင့်ရှိရင် ... အတိုင်းထက် အလွန်ပဲ) သူနားထဲတွင် ချက်ချင်းလိုလိုပင် နောနော်ဆိုထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားယောင် လာသလိုလိုရှိသည်။ သူမက သူ့ကို လှိုက်လှဲသောအပြုံးများကို ခြွေပေးနေရင်းမှ ...

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်၊ တကယ်ပါ”

သူက လှိုက်လှဲသော အပြုံးများကို ရင်ဘတ်နှင့် သိမ်းဆည်းထားရင်းမှ အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် အသုံးမဝင်သော ကျေးဇူးများကို ပြန်ပုတ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ တစ်မြို့တည်းသားချင်းတွေပဲ”

သူမက မျက်လုံးဝိုင်းလေးများ ဖြင့် ခေါင်းကိုငဲ့ကာ ...

“ဪ ... ခင်ဗျားကလည်း မန္တလေးကပဲလား”

“မန္တလေးသားအစစ်ပါ”

သူ့အပြောကို သူမက ရယ်ချင်လှစွာသော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးသူအစစ်” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ဪ ... ရေစက် ... ရေစက် ... မန္တလေးသူ မန္တလေးသားချင်း အတူတူကို မန္တလေးတစ်မြို့တည်းမှာ နေထိုင်တုန်းက မဆုံစည်းခဲ့ကြဘဲ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရှေ့မှာ လာရောက်ဆုံစည်းကြတာလည်း နည်းတဲ့ ရေစက်တော့

မဟုတ်ဘူး ဟု ထင် သည် ။

“ခဏ သူ့ကို ကားလက်မှတ်ဖိုး ပေးမယ်နော်။ တစ်သောင်း ဟုတ်လား။”

သူမက လွယ်ထားသောအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းကို ရေတွက်စဉ်အတွင်းမှာ သူက တစ်ကိုယ်လုံးကို လှမ်းရှိုးဖို့ ရာ အချိန်ရသွားသည် ။

ကမ္ဘာကြီးကို ရွာအဖြစ် ချို့ကာထားသော ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ခေတ်ကြီးထဲမှာ ရန်ကုန်သူတွေ နှင့် မန္တလေးသူတွေရဲ့ အပြင်ဆင်မှုက ဘာမှ မကွာတော့ပါ။ မန္တလေးသူဆိုလျှင် တစ်ချိန်က အသားညိုသည် (နေပူသဖြင့်)၊ ခြေသလုံးတုတ်သည် (စက်ဘီးနင်းရသဖြင့်) စသော အယူအဆများကို နည်းပညာက ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည် ။

SPF အမြင့်ဆုံးပါရှိသော နေရောင်ကာလိမ်းဆေးကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ စက်ဘီးအစား ဆိုင်ကယ်ကို ပြောင်းလဲသုံးစွဲလာကြသော ယဉ်ကျေးမှုများကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယခုခေတ် မန္တလေးသူတော်တော်များများ ရဲ့ အသားအရေဖြူစင်ဝင်းပလျက် စကတ်အတိုဝတ်ထားကြသော ခြေ သလုံးသားများကလည်း အလောတော်ကြည့်ကောင်းကာ ဝင်းလဲ့လို့ နေကြသည် ။

သူ့ရှေ့က သူမသည် ပခုံးကို အနည်းငယ်ကျော်ကျသော အညိုရောင် ဆံနွယ်အဖြောင့်ဖြင့် ခေတ်မီ စွာလှပသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ ခေတ်လွန်စွာတော့ မလှပပါ။ အခုခေတ်ကောင်မလေး အချို့၏ ခေတ်လွန်စွာ လှပသော အလှအပများကိုတော့ သူကငေးမိသော်လည်း ရင်ထဲမှာ မှတ်တမ်းမတင်မိတာတော့ များ ပါ သည် ။

ချောကလက်ရောင်နှင့် အနက်ရောင် ရောစပ်ထားသော အကွက်ကြီးကြီး မိန်းမဝတ်ရှုပ်အင်္ကျီကို ခူးဖုံးရုံ ဂျင်းစကတ်လေးဖြင့် တွဲ

ဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော သူမက တစ်ချက်ပြီးရင်းမှ သူ့လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံ တစ်သောင်း ထည့်ပေးသည်။ သူက ပိုက်ဆံကိုမကြည့်ဘဲ လှမ်းယူရင်းမှ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ထိုးချ လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးစရာတော့ လက်မှတ်တစ်စောင် မရှိဘူး”

“အို ... ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူမက သူ့ကို အပြည့်အဝယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ပြောလျှင် သူတကယ်ပဲ မြောက်ချင်သွားသည်။ ။

“ခုံနံပါတ်က (၁၅)နဲ့ (၁၆)ပဲ။ အဲဒီနေ့ကျမှ ခင်ဗျား ကြီးတဲ့ ခုံထိုင်ပေါ့ ။ ကားဂိတ်ကို လေးနာရီခွဲတိတိ ရောက်မယ် ပြောတယ် ...

ကျွန်တော်တို့ ကားက (3)Bus တဲ့ ...

အိုကေလေ ... အဲဒီနေ့ကျရင် ဂိတ်ကို ကျွန်တော် ကြိုရောက်နှင့်ပါမယ်”

“ဟုတ် ... ကျွန်တော်လည်း စောစောလာခဲ့မှာ ပါ”

“အိုကေ ... အိုကေ ... သောကြာနေ့ ညနေလေးနာရီနော်”

သူ့ရဲ့ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်စွာ အသေအချာ မှာ နေပုံကို သူမက အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်သည်။ ။

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ဒါဆို သွားတော့မယ်နော်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြုရမည့်အစား မျက်လွှာတစ်ချက်ချကာ အကြည့်နဲ့ ပဲ ပြန်နှုတ်ဆက်ပြ လိုက်လေသည်။ ။ သူ့ဆံပင်အညိုရောင်လေးများ ဝဲခနဲဖြာအောင် လှည့်ထွက်သွားမှ တက္ကစီတစ်စီးကို တားကာ သူ့ မျက်စိ

ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သည် အထိ သူဟာ နေရာမှာ ရပ်လျက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့တုန်း။

ပြီးတော့မှ ပဲ သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျကာ တစ်ယောက်တည်းပြီးရင်းသူက လမ်းလျှောက်လာခဲ့မိသည် ။ ဘူတာကြီးနားက ကုန်းကျော်တံတားပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လာရင်းနှင့် သူဟာ မြို့ပြရန်ကုန်ကို အသံတိတ် နှုတ်ဆက်မိသည် ။ ရန်ကုန်က ဘတ်စ်ကားတိုးစီးမိတိုင်း သူဟာ မန္တလေးမှာ ဆိုင်ကယ်စီး ရသော အရသာကို လွမ်းသည် ။ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်တိုင်းလည်း ကျုံးနံဘေးမှာ လမ်းလျှောက်ရတာကို သတိရသည် ။

အား ... သူက မန္တလေးသား ဖြစ်ရတာကို သိပ်ဂုဏ်ယူပါသည် ။ ကဲ ... ဝှတ်ဒ်ဘိုင် ရန်ကုန်စီးတီး။

*